

Arrest

nr. 262 987 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 mei 2021.

Ook haar echtgenoot L.O.B.O. dient op 24 februari 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1990 te X. U groeide op in het departement Chalatenango, maar vertrok hier in 2006. Tussen 2006 en 2010 volgde u universitaire studies ingenieur in computersystemen aan de universiteit Francisco Gavidia, maar behaalde uw diploma niet. Vanaf 2006 woonde u achtereenvolgens een jaar bij een tante in Soyapango, twee of drie jaar bij een oom in Alta Vista en zes jaar, van 2009 tot 2015 in San Bartolo. Van februari tot maart 2015 woonde u in pasaje La Bolsa, in het centrum van San Salvador, waar u een kamer huurde in het huis van een collega van uw werk bij Burger King.

Op een dag in maart 2015 ging een jongen, een bendelid, met u mee binnen in het huis waar u toen woonde. U ging de woonkamer binnen, waar uw collega, haar echtgenoot en hun kind zaten. Jullie moesten jullie identiteitskaarten (DUI's) tonen. Hij nam vervolgens zijn riem en begon de echtgenoot van uw collega te slaan. Een ander bendelid begon u aan te raken. Hij wilde u vastnemen en kussen en liet zijn handen over uw lichaam glijden, maar er werd hem gezegd dit niet te doen omdat de leider nog niet aanwezig was. Daarop moest een bendelid de leider bellen en een ander bendelid doorzocht uw kamer, waar u zo'n vierhonderd dollar spaargeld had liggen dat hij wilde meenemen. U kon ontsnappen en klopte aan bij het derde huis waar u vroeg of ze de politie konden bellen omdat er benedeleden in uw huis zaten, maar ze weigerden dit te doen. Plots werd er geslagen op iets van ijzer, waarna uw collega, haar echtgenoot en het kind naar buitenkwamen. Uw collega vertelde u dat ze haar hadden gezegd dat iedereen moest weg gaan uit het huis, dus dat u alles met waarde, dat ze nog niet hadden meegenomen, moesten meenemen. U ging die avond naar een vriendin. U wachtte drie dagen en ging vervolgens naar de politie om te vragen of ze u konden begeleiden om uw spullen te halen. Toen jullie er aankwamen, bleken al uw spullen er al weg te zijn.

U verhuisde vervolgens naar Calle Bolivar in kolonie Santa Rosa, gemeente Cuscatancingo, in het departement San Salvador. In 2017 verhuisde u naar een huis dat twee huizen verder lag in Calle Bolivar, huisnummer 1K, waar ook uw partner en later uw echtgenoot L.O.B.O.(...) (O.V. xxx; CG 20/13291) bij u woonde. U werkte sinds juni 2019 voor het interimkantoor Sersaprosa en werd daarvoor vooral tewerkgesteld in de winkelcentra Metrosur en Metrocentro als kassierster bij Claro, maar soms ook bij Mobistar of Delsur. Daarnaast maakte u nog zelf parfums die u verkocht aan kennissen.

Op 26 december 2019 kwam u met uw echtgenoot terug van een bezoek aan uw ouders in Chalatenango. Toen jullie uit de auto stapten, werden jullie benaderd door drie jongeren, waarvan u denkt dat het leden van de bende 18 zijn. Ze vroegen aan uw echtgenoot of hij hen geld kon geven om sigaretten of eten te kopen. Ze wilden dat hij tien dollar gaf, maar uw echtgenoot zei dat hij dit niet kon geven omdat jullie zoveel geld niet bij hadden. Ze zeiden dat ze wisten dat uw echtgenoot een goede job en een auto had, dus dat hij dit wel kon betalen. U was bang en vertelde uw echtgenoot dat hij moest betalen. Nadat uw echtgenoot en de benedeleden hadden gepraat, stemde hij toe om hen tien dollar te geven. Nadien gebeurde het twee of drie keer per week dat ze geld vroegen. Dit gebeurde vaker bij u omdat de bushalte om naar uw werk te gaan op zo'n vijfhonderd meter van uw huis lag. Jullie moesten de benedeleden hierdoor zo'n vijftien dollar per week geven.

Op 17 januari 2020 wilden de drie benedeleden nogmaals dat u hen geld gaf. U zei hen dat u hen drie dollar kon geven, en ze vroegen u waarom u maar drie dollar had. Ze doorzochten uw portefeuille en namen acht dollar. Een van de benedeleden deed ook zijn T-shirt omhoog om te tonen dat hij gewapend was. Ze zeiden u om mee te werken, bedreigden jullie en zeiden dat ze wisten dat jullie het konden betalen. U kwam na dit incident bijna niet buiten, maar ging wel nog soms op bezoek bij uw ouders in Chalatenango. Omdat ze u niet meer zagen vroegen ze nog enkel aan uw echtgenoot geld. Eind januari vroegen ze ook aan uw echtgenoot om zijn auto te kunnen gebruiken. Tussen 23 januari 2020 en 11 februari 2020 stuurden benedeleden uw echtgenoot Facebookberichten waarin ze vroegen om een vast bedrag van vijftig dollar per maand te betalen.

U huwde met uw echtgenoot op 16 februari 2020 voor de wet en op 17 februari 2020 voor de kerk. Enkele dagen voor uw vertrek, liet u aan de verhuurder van uw woning weten dat jullie uit het huis gingen vertrekken. U en uw echtgenoot verlieten El Salvador op 18 februari 2020. Jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie op 19 februari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 24 februari 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten, identiteitskaarten, NIT-kaarten, blanco strafbladen, uittreksels van het politieregister en de vliegtickets van u en uw echtgenoot,

kopieën van jullie wettelijke en kerkelijke huwelijksaktes, Facebookberichten, het rijbewijs van uw echtgenoot, een kopie van de overlijdensakte van K.U.R.O.(...), een neef van uw echtgenoot, en een certificaat over het overlijden van J.A.U.O.(...), ook een neef van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot L.O.B.O.(...) (O.V. xxx; CG 20/13291). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd op de volgende motieven:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Om te beginnen legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer het incident plaatsvond waarbij de bendeleden geld uit de portefeuille van uw partner namen. Gevraagd wanneer dit plaatsvond, stelt u dat dit gebeurde de dag voor ze ontslag nam, ze dit deed op 17 januari 2020 en het incident dus moet gebeurd zijn op 16 januari 2020 (CGVS, p. 19). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat dit incident op 17 januari 2020 gebeurde (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Hierop gewezen

betoogt u dat u zich vergist hebt en de data van het ontslag en van het incident door elkaar hebt gehaald. Gevraagd wanneer het incident van uw echtgenote dan gebeurd is, maakt u er zich vanaf door te stellen dat het op een zaterdag was als u zich niet vergist (CGVS, p. 19). Nochtans was 16 januari 2020 een donderdag en 17 januari 2020 een vrijdag. Als het incident dus werkelijk op een zaterdag plaatsvond, is dit nog eens een andere datum. Dat u er niet in slaagt eenduidig te antwoorden over wanneer dit incident plaatsvond, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Te meer omdat u beweert dat dit 'de druppel was die de emmer deed overlopen' (CGVS, p. 15).

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over wanneer u juist besloot om uw land te verlaten. Gevraagd wanneer u het besluit nam om El Salvador te verlaten, zet u uiteen dat ze gewelddadig begonnen te handelen, en ook een maandelijks bedrag begonnen te vragen, doodsbedreigingen uitten, dat u er dan met uw echtgenote over begon te praten, maar dat het geen specifieke dag was, maar u begon rond te kijken op het internet (CGVS, p. 11). Nochtans verklaart u tijdens uw relaas dat u weldegelijk het besluit nam om te vertrekken de dag voordat uw echtgenote ontslag nam, toen de bendeleden geld uit haar portefeuille stalen (CGVS, p. 15). Het is uitermate vreemd dat u dit niet zo kan zeggen wanneer u initieel de vraag gesteld wordt. Nog vreemder is dat uw partner, gevraagd bij DVZ wat leidde tot jullie vertrek uit El Salvador, de berichten die u kreeg via Facebook, het vast bedrag dat ze hierin vroegen en de doodsbedreigingen die ermee gepaard gingen, identificeerde als de reden waarom jullie uiteindelijk het land besloten te verlaten (DVZ vragenlijst 20/13291B, p. 2, punt 5).

Ook wat betreft deze Facebookberichten, waarin een maandelijks bedrag van vijftig dollar zou worden geëist, slaagt u er niet in om coherente verklaringen af te leggen over wanneer u deze berichten zou ontvangen hebben. Zo liet u bij DVZ optekenen dat u het laatste bericht ontving op 13 februari 2020 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). U haalt aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS onmiddellijk aan dat wat er bij DVZ staat fout is en stelt tot tweemaal toe dat de correcte datum 11 januari 2020 is (CGVS, p. 2), terwijl er op de screenshots te lezen valt dat het om 11 februari 2020 gaat (document 5). Pas wanneer u dit document bekijkt, ziet u dat u het laatste bericht kreeg op 11 februari 2020, en past u uw antwoord aan (CGVS, p. 3).

U zou de persoon die u deze berichten stuurde ook geblokkeerd hebben op 11 februari 2020. Het is echter uitermate vreemd dat u hiermee wacht tot dan (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u hem niet onmiddellijk op 23 januari 2020 blokkeerde, werpt u de vraag eerst terug. De vraag wordt u nogmaals gesteld, waarna u eerst compleet naast de kwestie vanalles debiteert en dan pas beslist concreet te antwoorden op de vraag en te berde brengt dat u bang was dat ze gewelddadiger zouden worden (CGVS, p. 19). Uw echtgenote geeft dan weer als reden dat u wachtte tot 11 februari 2020 met het profiel te blokkeren omdat jullie nog in hetzelfde huis waren. Dit excuus houdt echter geen enkele steek, sinds jullie ook na 11 februari 2020 nog een week in dit huis moesten wonen (CGVS, p. 18). Het is verder ook vreemd dat u na 11 februari 2020 geen verdere berichten meer hebt gekregen over deze bedreiging. U zou weliswaar de persoon die u de Facebookberichten stuurde geblokkeerd hebben en uw privacy verbeterd hebben, maar uit uw Facebookprofiel blijkt dat het nog altijd mogelijk is om berichten naar u te sturen (CGVS, p. 20). Gevraagd aan uw echtgenote of ze jullie na 11 februari 2020 nog hebben proberen contacteren, beweert ze van niet en geeft ze als uitleg dat u de naam van uw profiel hebt veranderd zodat ze u niet op uw naam konden terugvinden (CGVS 20/13291B, p. 18). Nochtans blijkt uit uw verklaringen, en ook uit het Facebookprofiel dat u aan het CGVS toont, dat u gewoonweg een Facebookprofiel onder uw eigen naam hebt momenteel (CGVS, p. 20; een kopie van het Facebookprofiel werd toegevoegd aan de blauwe map). Het is weinig aannemelijk dat indien de bendeleden werkelijk maandelijks vijftig dollar van u wilden, ze zich zo gemakkelijk lieten afschepen en geen verdere moeite zouden doen om u opnieuw te contacteren.

Uw echtgenote beweert verder nog dat de bendeleden eind januari 2020 ook aan u gevraagd hebben om uw auto te lenen. Ze verklaart echter ook dat de bendeleden uw auto niet gebruikt hebben en zij verder geen gevolg hebben gegeven aan deze vraag (CGVS 20/13291B, p. 16). Het is eerst en vooral al uitermate vreemd dat u zelf niets vermeldt van het feit dat bendeleden aan u zouden hebben gevraagd om ook uw auto te lenen. Nog is het uitermate vreemd dat ze eind januari uw auto zouden eisen maar verder geen gevolg meer aan deze eis hebben gegeven. Nochtans zou u, ondanks dat u uw auto al had verkocht eind januari 2020 (CGVS, p. 12), ook nog in de maand februari 2020 in het bezit van uw wagen zijn geweest, gezien u deze nog gebruikte om naar uw schoonouders te gaan (CGVS, p. 18). Uw echtgenote legt uit dat u probeerde om de auto niet buiten aan uw huis te zetten. Gevraagd waar jullie hem dan wel zetten, blijkt echter dat u de auto op straat liet staan bij uw ouders, die in dezelfde kolonie woonden, op zo'n 500 meter van u (CGVS 20/13291B, p. 16-17; CGVS, p. 7, 10). Dit is dus bezwaarlijk

een goede uitleg te noemen waarom de bende geen gevolg zou hebben gegeven aan deze eis. Nog is het vreemd dat, gevraagd aan uw echtgenote wat ze juist vroegen in de Facebookberichten die naar u werden gestuurd, enkel melding maakt van de vijftig dollar die u werd gevraagd (CGVS 20/13291B, p. 18). Nochtans blijkt uit de Facebookconversatie die u neerlegt dat er hierin ook aan u werd gevraagd om uw auto te kunnen gebruiken (document 5).

Jullie zouden verder ook regelmatig op bezoek zijn geweest bij uw schoonouders in Chalatenango, en deden dit ook nog gedurende uw problemen en een week voor uw vertrek (CGVS, p. 18). Het is ten eerste al vreemd dat jullie het risico namen dit überhaupt te doen. Uw echtgenote verklaart namelijk dat jullie met de auto gingen.

Gevraagd of dit dan geen risico was, gezien jullie de auto soms bij uw ouders parkeerden en jullie dan bijgevolg nog van uw huis naar uw auto moesten geraken, geeft uw echtgenote toe dat dit inderdaad een risico was, maar dat uw moeder soms kwam kijken of niemand op straat was, en wanneer de auto voor uw huis stond, jullie dan naar de supermarkt reden om te zien of er geen onbekende wagens volgden (CGVS 20/13291B, p. 17). Zelfs als jullie dit werkelijk zo zouden aanpakken, blijft dit vreemd gezien uw echtgenote ook beweert dat de bendeleden u gewoonweg soms aan uw huis stonden op te wachten, en ofschoon u uitkeek of ze niet in de buurt van de kerk bij uw huis zaten, ze soms uit het niets opdoken (CGVS 20/13291B, p. 14). Nog vreemder is dat als jullie dan toch naar uw schoonouders in Chalatenango zouden gaan, u dan ook nog eens zou terugkeren naar uw kolonie, waar uw problemen zich afspeelden. Gevraagd waarom u nog terugkeerde, poneert u dat jullie niet allemaal in het huis bij uw schoonouders pasten (CGVS, p. 19). Uw echtgenote bevestigt echter dat wanneer jullie er op bezoek gingen en het uitkwam met jullie werkuren, jullie er bleven logeren en jullie ook in het weekend voor jullie vertrek er nog zijn blijven logeren (CGVS 20/13291B, p. 6-7). Dat er dan geen plaats zou zijn voor u en uw echtgenote om tot aan uw vertrek er te verblijven, en u daardoor naar uw kolonie moest terugkeren, is absoluut geen overtuigend excuus. Deze houding ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Dat jullie bovendien nog huwden in een collectief evenement op 16 en 17 februari 2020 waarbij zo'n zeventhonderd personen aanwezig zouden zijn geweest, waaronder veel mensen die u niet kende (CGVS, p. 3-4), getuigt ook hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het leiden van ernstige schade. Dat u, zelfs voor een huwelijk, dergelijk risico zou nemen, terwijl u ook beweert dat het gedrag van de bendeleden proporties van stalking begon aan te nemen (CGVS, p. 14), doet nog verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Tevens is het opvallend dat jullie je paspoorten al aanvroegen op 9 januari 2020 (document 1 en 3), terwijl jullie maar na 17 of 18 januari 2020 zouden besloten hebben om het land te verlaten. Jullie zouden dit document al hebben aangevraagd voor jullie huwelijksreis. Deze reden is echter weinig geloofwaardig. U verkondigt zelf hierover dat u nog geen enkele verdere plannen had voor uw huwelijksreis én op dat moment zelfs nog niet eens datum vaststond voor jullie huwelijk. Dat jullie toch al jullie paspoorten gingen afhalen terwijl jullie nog niet eens het geld hadden voor de voorbereidingen van jullie huwelijk of huwelijksreis, is weinig overtuigend (CGVS, p. 13).

Verder deed u ook geen enkele moeite om naar de autoriteiten van uw land te stappen. U zou dit niet hebben gedaan omdat uw familie ook in kolonie Santa Rosa woont en er al gevallen zijn waarbij als iemand klacht neerlegt, ze hun familieleden vermoorden als ze de personen zelf niet vinden (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u dit weet, verwijst u de moord van uw neef J.A.(...), die gebeurde op drie huizen van waar uw ouders wonen (CGVS, p. 16). Erop gewezen dat uw neef J.A.(...) werd vermoord omwille van afpersing, niet omdat hij naar de politie is gestapt, herhaalt u nog eens dat het binnen dezelfde kolonie gebeurde voor u verder gaat over nog een ander geval dat ze de familie van iemand anders hebben vermoord en u dit vermeldt omdat zulke zaken er gebeurden, jullie dit hebben beleefd en jullie daardoor een grotere vrees hebben om te blijven (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe u weet dat de bendeleden op zo'n manier te werk gaan, legt u het nogmaals uit met een voorbeeld over iemand van in uw buurt, waarvan u zelf toegeeft dat u eigenlijk niet precies weet wat er gebeurde, maar dat u het eigenlijk weet van nieuwsberichten (CGVS, p. 17). Bovendien zou uw echtgenote al een keer eerder naar de politie zijn gestapt en er toen hulp hebben gekregen. Alhoewel ze hierover beweert geen officiële klacht te hebben ingediend, is ze wel met de politie naar de plaats van haar toenmalige problemen teruggekeerd, en stelt ze hierdoor verder geen problemen te hebben gehad (CGVS 20/13291B, p. 14-15). Indien jullie werkelijk voor jullie levens zouden vrezen, zoals u beweert, kan er toch van u worden verwacht dat u ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van uw land te stappen. Dat u dit niet deed, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Wat betreft de dood van uw twee neven dient er op gewezen dat wat betreft de dood van uw neef J.A.(...) en de dood van uw neef K.U.(...), u niet verder komt dan blote beweringen wat betreft de redenen waarom zij zijn gestorven. U legt weliswaar een kopie van een overlijdensakte neer van uw neef Jose Alexander, en een kopie van een certificaat van het overlijden van K.U.(...), maar uit deze documenten kan slechts afgeleid worden wanneer, waar en hoe zij om het leven zijn gekomen (document 15 en 16). Hier kan geenszins uit besloten worden dat zij zouden zijn vermoord door problemen met bendes. Wat er ook van zij, u hebt zelf nooit problemen gekend door de problemen die uw twee neven zouden gehad hebben (CGVS, p. 14-15). Bijgevolg kan ook dit bezwaarlijk dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde vast te stellen.

Wat betreft het incident dat uw echtgenote nog aanhaalt, dat er in 2015 bendeleden het huis waar ze woonde zijn binnengedrongen en al haar spullen hadden gestolen (CGVS 20/13291B, p. 12-14), dient erop gewezen te worden dat ze hierover bij DVZ verklaarde pas van Chalatenango naar San Salvador verhuisd te zijn toen dit gebeurde (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Aan het CGVS verklaarde ze echter al in 2006 uit Chalatenango te zijn vertrokken (CGVS 20/13291B, p. 5), iets wat bezwaarlijk als 'pas verhuisd' kan worden beschouwd. Hierop gewezen poneert ze eerst zich niet te herinneren dat ze dat bij DVZ gezegd zou hebben. Ze zou er wel hebben verteld over dat incident, maar geen details hebben gegeven. Vervolgens gaat ze echter verder dat ze er wél gezegd zou hebben dat ze nog niet zolang in San Salvador was, gezien ze daar sinds 2006 woonde en het incident in 2015 gebeurde en bevestigt ze nog eens dat ze slechts tussen 1990 en 2006 in Chalatenango heeft gewoond (CGVS 20/13291B, p. 15). Hoe dan ook, uw partner verklaart door dit incident geen verdere problemen te hebben gehad en er ook niets meer over te hebben gehoord (CGVS 20/13291B, p. 14), bijgevolg kan ook dit incident niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade vast te stellen.

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoorten, identiteitskaarten, NIT-kaarten, blanco strafbladen, uittreksels van het politieregister, de vliegtickets van u en uw echtgenote, de kopieën van jullie wettelijke en kerkelijke huwelijksakte en uw rijbewijs hebben slechts betrekking op uw identiteit en reisweg. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot L.O.B.O., gekend onder rolnummer 263 877. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.”

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgend stuk toe:

- UK Home Office “Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs” van januari 2021.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 28 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021;
- COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot L.O.B.O., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan haar echtgenoot L.O.B.O. betekend.

Zoals zij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster hierin integraal verwijst naar het middel van haar echtgenoot in zijn beroep.

De zaken met rolnummers 263 860 en 263 877 werden tijdens de terechtzitting dan ook samen opgeroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 26 oktober 2021 met nr. 262 986 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot L.O.B.O. verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“5.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn echtgenote El Salvador hebben verlaten omdat zij werden afgeperst door de bende Barrio 18.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"; "Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee."; "Depending on the particular circumstances of the case (...)", p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op persoonsgegevens, met name zijn paspoorten en dat van zijn echtgenote, hun identiteitskaarten, NIT-kaarten, blanco strafbladen, uittreksels van het politieregister, kopieën van hun wettelijke en kerkelijke huwelijksaktes en zijn rijbewijs (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor hun vliegtickets die enkel betrekking hebben op hun reisweg. Voor het overige houden deze documenten geen verband met het vluchtrelaas.

De facebookberichten waarmee verzoeker zou zijn afgeperst, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen verder eenvoudig worden geënsceeneerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd. Om deze redenen kan aan zulke conversaties maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan deze facebookberichten op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te nemen.

De overlijdensakte van verzoekers neef J.A. en de kopie van een certificaat van het overlijden van zijn neef K.U., bevestigen hun overlijden. Uit deze documenten kan worden afgeleid wanneer, waar en hoe zij om het leven zijn gekomen, maar hieruit kan geenszins uit besloten worden dat zij zijn vermoord in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden, met name problemen met bendes, laat staan dat hun overlijden verband houdt met verzoekers persoonlijke problemen.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

5.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die voor hem en zijn echtgenote de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

5.5. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij op omstandige wijze motiveert dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer het incident plaatsvond waarbij de bendeleden geld uit de portefeuille van zijn partner namen: "Gevraagd wanneer dit plaatsvond, stelt u dat dit gebeurde de dag voor ze ontslag nam, ze dit deed op 17 januari 2020 en het incident dus moet gebeurd zijn op 16 januari 2020 (CGVS, p. 19). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat dit incident op 17 januari 2020 gebeurde (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Hierop gewezen betoogt u dat u zich vergist hebt en de data van het ontslag en van het incident door elkaar hebt gehaald. Gevraagd wanneer het incident van uw echtgenote dan gebeurd is, maakt u er zich vanaf door te stellen dat het op een zaterdag was als u zich niet vergist (CGVS, p. 19). Nochtans was 16 januari 2020 een donderdag en 17 januari 2020 een vrijdag. Als het incident dus werkelijk op een zaterdag plaatsvond, is dit nog eens een andere datum. Dat u er niet in slaagt eenduidig te antwoorden over wanneer dit incident plaatsvond, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas. Te meer omdat u beweert dat dit 'de druppel was die de emmer deed overlopen' (CGVS, p. 15)."

Verzoeker repliceert dat hij geen fotografisch geheugen heeft en zij bijzonder veel hebben meegemaakt waardoor het niet verwonderlijk is dat hij zich niet alle data nog exact kan herinneren, maar overtuigt hiermee niet. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem en zijn echtgenote ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten.

De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben bovendien betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker en zijn echtgenote waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen hierover, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op geen enkele wijze blijken dat hij dermate in de war was en dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) als op het CGVS in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Dat hij erg in de war was betreffende de data, blijkt volgens verzoeker uit zijn verklaringen met betrekking tot de facebookberichten die hij ontving. De bestreden beslissing duidt hierover het volgende:

“Zo liet u bij de DVZ liet optekenen dat u het laatste bericht ontving op 13 februari 2020 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), terwijl u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS onmiddellijk aanhaalt dat wat er bij DVZ staat fout is en stelt tot tweemaal toe dat de correcte datum 11 januari 2020 is (CGVS, p. 2), terwijl er op de screenshots te lezen valt dat het om 11 februari 2020 gaat (document 5). Pas wanneer u dit document bekijkt, ziet u dat u het laatste bericht kreeg op 11 februari 2020, en past u uw antwoord aan (CGVS, p. 3).”

Deze incoherente verklaringen doet verzoeker af als “een menselijke vergissing”; hij had immers geen enkele reden om hierover te liegen aangezien hij zelf deze screenshots voorlegde.

Het is echter niet ernstig te noemen dat verzoeker bij het corrigeren van zijn afgelegde verklaringen bij de DVZ, zich bij het CGVS tot tweemaal toe opnieuw zou vergissen in de data. Deze vaststelling klemt des te meer gezien hij in het bezit is van de informatie die daarover handelt. Zoals hoger is gebleken, kan verzoeker niet hard maken dat hij danig in de war was. De vaststelling dat hij zijn verklaringen pas wijzigt bij het bekijken van de screenshots, lijkt eerder te wijzen op een gebrekkig ingestudeerde kennis ervan en ondermijnt de geloofwaardig van zijn relaas.

Bovendien slaagt verzoeker er ook niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over wanneer zij juist besloten om hun land te verlaten, zonder dat hem zelfs werd gevraagd naar specifieke data: “Gevraagd wanneer u het besluit nam om El Salvador te verlaten, zet u uiteen dat ze gewelddadig begonnen te handelen, en ook een maandelijks bedrag begonnen te vragen, doodsbedreigingen uitten, dat u er dan met uw echtgenote over begon te praten, maar dat het geen specifieke dag was, maar u begon rond te kijken op het internet (CGVS, p. 11). Nochtans verklaart u tijdens uw relaas dat u weldegelijk het besluit nam om te vertrekken de dag voordat uw echtgenote ontslag nam, toen de benedeleden geld uit haar portefeuille stalen (CGVS, p. 15). Het is uitermate vreemd dat u dit niet zo kan zeggen wanneer u initieel de vraag gesteld wordt.” De vaststelling dat verzoeker niet dezelfde gebeurtenis(sen) aangrijpt als aanleiding van hun vertrek uit El Salvador – de eis naar maandelijks betalingen situeerde zich immers na de confrontatie waarbij de benedeleden geld uit de portefeuille van verzoekers echtgenote stalen – is een zoveelste aanwijzing dat het relaas geloofwaardigheid mist en kan niet worden verklaard door ‘het niet hebben van een fotografisch geheugen’.

5.6. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker de persoon die hem via facebook zou hebben geïntimideerd en berichten stuurde, pas heeft geblokkeerd op 11 februari 2020 en niet onmiddellijk op 23 januari 2020. Het excuus dat ze bang waren dat de benedeleden hen nadien in hun huis zouden aanvallen, houdt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geenszins steek. Verzoeker en zijn echtgenote moesten immers ook na 11 februari 2020 nog een week in dit huis wonen (NPO, p. 18). In het verzoekschrift repliceert verzoeker dat een week het maximum was gezien zij “telkens” een maand respijt hadden om de gevraagde renta te betalen. Echter, uit hun verklaringen blijkt dat de benedeleden hen telkens 2 à 3 keer in de week benaderden bij het huis en geld eisten (NPO, p. 15; NPO echtgenote, p. 12, 15). Pas in het bericht van 11 februari werd een maandelijks bedrag geëist (NPO, p. 16, 19). Verzoeker poogt met deze uitleg hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar slaagt niet in zijn opzet. Als verzoeker bovendien daadwerkelijk schrik had voor een meer gewelddadige aanpak van de benedeleden omdat hij hen door het facebookprofiel te blokkeren dan zou negeren, is het al helemaal niet ernstig te denken dat de benedeleden zich nog aan de gegeven termijn zouden houden en hen niet eerder zouden opzoeken.

Verzoeker en zijn echtgenote leggen voorts inconsistente verklaringen af over de vraag waarom verzoeker na 11 februari 2020 geen verdere berichten meer heeft gekregen. Verzoeker verklaart dat hij de persoon die hem de facebookberichten stuurde heeft geblokkeerd en hij zijn privacy heeft verbeterd (NPO, p. 20), terwijl zijn echtgenote als uitleg geeft dat hij de naam van zijn profiel heeft veranderd zodat ze hem niet op zijn naam konden terugvinden (NPO echtgenote, p. 18). Het verweer in het verzoekschrift dat hij zijn naam kon aanpassen gedurende 30 dagen en dat daarna alles werd teruggezet naar de standaardinstellingen, legt echter niet uit waarom verzoeker nergens heeft gezegd dat hij zijn naam zou hebben veranderd.

Los daarvan, moet worden vastgesteld dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen en ook het facebook-profiel dat hij aan het CGVS heeft getoond, momenteel gewoonweg een facebookprofiel onder zijn eigen naam heeft en het mogelijk is om berichten naar hem te sturen (NPO, p. 20; map met landen-informatie, kopie van het facebookprofiel). Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat verzoeker geen verdere berichten meer heeft gekregen over deze bedreiging. Het is niet aannemelijk dat indien de benedeleden werkelijk maandelijks vijftig dollar van verzoeker wilden, ze zich zo gemakkelijk lieten afschepen en geen verdere moeite zouden doen om hem opnieuw te contacteren.

5.7. Voorts moet worden vastgesteld dat, waar zijn echtgenote beweert dat de benedeleden eind januari 2020 ook aan hem gevraagd hebben om zijn auto te lenen (NPO echtgenote, p. 16), verzoeker zelf hier niets over heeft vermeld. De repliek dat er zodanig veel is gebeurd en hij niet elk incident spontaan heeft aangegeven, kan niet worden aangenomen. De Raad brengt in herinnering dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Van verzoeker kon dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij naast de beweerde afpersing ook zou vermelden dat benedeleden zijn auto wilden lenen, te meer daar ook dit element, naast het maandelijks bedrag dat wordt opgeëist, in de facebookconversatie ter sprake wordt gebracht (map met documenten, nr. 5).

Daarbij is het niet aannemelijk dat de benedeleden reeds eind januari zijn auto zouden eisen maar verder geen gevolg meer aan deze eis hebben gegeven. De commissaris-generaal stelt terdege: "Nochtans zou u, ondanks dat u uw auto al had verkocht eind januari 2020 (CGVS, p. 12), ook nog in de maand februari 2020 in het bezit van uw wagen zijn geweest, gezien u deze nog gebruikte om naar uw schoonouders te gaan (CGVS, p. 18). Uw echtgenote legt uit dat u probeerde om de auto niet buiten aan uw huis te zetten. Gevraagd waar jullie hem dan wel zetten, blijkt echter dat u de auto op straat liet staan bij uw ouders, die in dezelfde kolonie woonden, op zo'n 500 meter van u (CGVS 20/13291B, p. 16-17; CGVS, p. 7, 10). Dit is dus bezwaarlijk een goede uitleg te noemen waarom de bende geen gevolg zou hebben gegeven aan deze eis."

Verzoeker hamert erop dat hij het doelwit was van de bende en niet zijn ouders waardoor het niet hoeft te verbazen dat hij de wagen bij zijn ouders liet staan en de bendes hier niet verder op ingingen. Echter antwoordt volledig naast de kwestie. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes in de wijken die zij onder hun controle hebben een doorgedreven sociale controle uitoefenen (UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016, p. 12; COI Focus van 15 juli 2019, p. 19-23). Gelet op de greep die bendes hebben op de wijken onder hun controle, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de benedeleden zouden hebben opgemerkt dat de auto van verzoeker slechts 500 meter verderop geparkeerd stond en zij verzoeker dus niet zomaar met rust zouden laten.

Verzoeker gaat overigens volledig voorbij waar de commissaris-generaal terecht bemerkt: "Nog is het vreemd dat, gevraagd aan uw echtgenote wat ze juist vroegen in de Facebookberichten die naar u werden gestuurd, enkel melding maakt van de vijftig dollar die u werd gevraagd (CGVS 20/13291B, p. 18). Nochtans blijkt uit de Facebookconversatie die u neerlegt dat er hierin ook aan u werd gevraagd om uw auto te kunnen gebruiken (document 5)."

5.8. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekers houding niet overeenstemt met de door hem beweerde vrees. De commissaris-generaal motiveert terdege: "Jullie zouden verder ook regelmatig op bezoek zijn geweest bij uw schoonouders in Chalatenango, en deden dit ook nog gedurende uw problemen en een week voor uw vertrek (CGVS, p. 18). Het is ten eerste al vreemd dat jullie het risico namen dit überhaupt te doen. Uw echtgenote verklaart namelijk dat jullie met de auto gingen. Gevraagd of dit dan geen risico was, gezien jullie de auto soms bij uw ouders parkeerden en jullie dan bijgevolg nog van uw huis naar uw auto moesten geraken, geeft uw echtgenote toe dat dit inderdaad een risico was, maar dat uw moeder soms kwam kijken of niemand op straat was, en wanneer de auto voor uw huis stond, jullie dan naar de supermarkt reden om te zien of er geen onbekende wagens volgden (CGVS 20/13291B, p. 17). Zelfs als jullie dit werkelijk zo zouden aanpakken, blijft dit vreemd gezien uw echtgenote ook beweert dat de benedeleden u gewoonweg soms aan uw huis stonden op te wachten, en ofschoon u uitkeek of ze niet in de buurt van de kerk bij uw huis zaten, ze soms uit het niets opdoken (CGVS 20/13291B, p. 14)."

Door louter te stellen dat ze altijd erg voorzichtig waren en hun bezoek op voorhand goed planden, slaagt verzoeker er niet in hier een ander licht op te werpen. Bovendien gaat hij er met zijn verweer aan voorbij dat de commissaris-generaal vervolgt: "Nog vreemder is dat als jullie dan toch naar uw schoonouders in Chalatenango zouden gaan, u dan ook nog eens zou terugkeren naar uw kolonie, waar uw problemen zich afspeelden. Gevraagd waarom u nog terugkeerde, poneert u dat jullie niet allemaal in het huis bij uw schoonouders pasten (CGVS, p. 19). Uw echtgenote bevestigt echter dat wanneer jullie er op bezoek gingen en het uitkwam met jullie werkuren, jullie er bleven logeren en jullie ook in het weekend voor jullie vertrek er nog zijn blijven logeren (CGVS 20/13291B, p. 6-7). Dat er dan geen plaats zou zijn voor u en uw echtgenote om tot aan uw vertrek er te verblijven, en u daardoor naar uw kolonie moest terugkeren, is absoluut geen overtuigend excuus. Deze houding ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Dat jullie bovendien nog huwden in een collectief evenement op 16 en 17 februari 2020 waarbij zo'n zeventhonderd personen aanwezig zouden zijn geweest, waaronder veel mensen die u niet kende (CGVS, p. 3-4), getuigt ook hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het leiden van ernstige schade. Dat u, zelfs voor een huwelijk, dergelijk risico zou nemen, terwijl u ook beweert dat het gedrag van de benedeleden proporties van stalking begon aan te nemen (CGVS, p. 14), doet nog verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

5.9. Waar verzoeker in het verzoekschrift als reactie op het motief dat hij geen enkele moeite heeft gedaan om naar de Salvadoraanse autoriteiten te stappen, opwerpt dat hij geen klacht durfde in te dienen aangezien de politie zelf is geïnfilterd door benedeleden, kan hij niet ernstig worden genomen. Zijn echtgenote zou immers al een keer eerder naar de politie zijn gestapt en er toen hulp hebben gekregen. Hoewel ze hierover beweert dat zij geen officiële klacht heeft ingediend, is ze wel met de politie naar de plaats van haar toenmalige problemen teruggekeerd, en stelt ze hierdoor verder geen problemen te hebben gehad (NPO echtgenote, p. 14-15). Indien verzoeker daadwerkelijk voor hun levens zou vrezen, kan er toch van hem worden verwacht dat hij ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van zijn land te stappen. Dat verzoeker dit niet deed, komt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

5.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen volgende motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal correct oordeelt: "Dat jullie bovendien nog huwden in een collectief evenement op 16 en 17 februari 2020 waarbij zo'n zeventhonderd personen aanwezig zouden zijn geweest, waaronder veel mensen die u niet kende (CGVS, p. 3-4), getuigt ook hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het leiden van ernstige schade. Dat u, zelfs voor een huwelijk, dergelijk risico zou nemen, terwijl u ook beweert dat het gedrag van de benedeleden proporties van stalking begon aan te nemen (CGVS, p. 14), doet nog verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

5.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen volgend motief van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal correct oordeelt: "Wat betreft het incident dat uw echtgenote nog aanhaalt, dat er in 2015 benedeleden het huis waar ze woonde zijn binnengedrongen en al haar spullen hadden gestolen (CGVS 20/13291B, p. 12-14), dient erop gewezen te worden dat ze hierover bij DVZ verklaarde pas van Chalatenango naar San Salvador verhuisd te zijn toen dit gebeurde (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Aan het CGVS verklaarde ze echter al in 2006 uit Chalatenango te zijn vertrokken (CGVS 20/13291B, p. 5), iets wat bezwaarlijk als 'pas verhuisd' kan worden beschouwd. Hierop gewezen poneert ze eerst zich niet te herinneren dat ze dat bij DVZ gezegd zou hebben. Ze zou er wel hebben verteld over dat incident, maar geen details hebben gegeven. Vervolgens gaat ze echter verder dat ze er wél gezegd zou hebben dat ze nog niet zolang in San Salvador was, gezien ze daar sinds 2006 woonde en het incident in 2015 gebeurde en bevestigt ze nog eens dat ze slechts tussen 1990 en 2006 in Chalatenango heeft gewoond (CGVS 20/13291B, p. 15). Hoe dan ook, uw partner verklaart door dit incident geen verdere problemen te hebben gehad en er ook niets meer over te hebben gehoord (CGVS 20/13291B, p. 14), bijgevolg kan ook dit incident niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade vast te stellen."

5.12. Verzoekers kritiek op het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot hun paspoorten, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke incoherenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en

de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Uit zijn verklaringen blijkt weliswaar dat hij afkomstig is uit een kolonie waar de bende Barrio 18 actief is, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoeker maakt immers, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door Barrio 18 zal worden vervolgd of gevisieerd. Verzoeker haalt nog aan dat zijn neven in 2008 en 2015 werden vermoord door bendeleden, doch zoals reeds vastgesteld in punt 5.3. blijken dit blote beweringen daar uit de voorgelegde documenten niet kan worden besloten dat zij zijn vermoord in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden, met name problemen met bendes, laat staan dat hun overlijden verband houdt met verzoekers persoonlijke problemen. Verzoeker verklaart zelf dat hij nooit problemen heeft gekend door de problemen die zijn twee neven zouden hebben gehad (NPO, p. 14-15).

5.13. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.14. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als

foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.15. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive*

(recast) is unlikely to arise.” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES